

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobce **A. S.**, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení** se sídlem v Praze 5, Křížová 25, v řízení o přezkoumání rozhodnutí žalované ve věci poskytnutí jednorázové peněžní částky podle zákona č. 261/2001 Sb.

takto:

I. Žaloba se **zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalované ze dne 5. 3. 2002 byla zamítnuta žádost žalobce o poskytnutí jednorázové peněžní částky podle zákona č. 261/2001 Sb. Rozhodnutí bylo odůvodněno tím, že žalobci nárok na poskytnutí jednorázové peněžní částky za dobu od 28. 4. 1949 do 28. 4. 1950 nevznikl, protože v této době nebyl ve vazbě nebo ve výkonu trestu odnětí svobody, ale byl umístěn v táboře nucených prací. Podle § 2 odst. 1 zákona č. 261/2001 Sb. se zákon vztahuje na dobu věznění mezi 25. 2. 1948 a 1. 1. 1990, pokud rozhodnutí o tomto věznění bylo zcela nebo zčásti zrušeno podle zákona č. 119/1990 Sb. nebo podle zákona č. 198/1993 Sb.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce v zákonné lhůtě k Vrchnímu soudu v Praze opravný prostředek, v němž uvedl, že v době po zadržení při nedovoleném přechodu státní hranice dne 17. 2. 1949 byl vězněn ve vyšetřovací vazbě ONV v K. V. od 28. 4. 1949 a

následně přemístěn do tábora nucených prací (dále jen „TNP“), odkud byl propuštěn 28. 4. 1950. Z rozhodnutí ONV v K. V. byla vazba neukončena, ale pokračovala v TNP. V tomto případě se podle názoru žalobce jedná o souběh vazby a trestu. Žalobce proto žádal o přiznání jednorázového odškodnění za dobu věznění – vazby a TNP.

Žalovaný ve vyjádření uvedl, že o zařazení občanů do TNP rozhodovaly zvláštní, k tomu účelu zřízené, komise v administrativním řízení. Na tato rozhodnutí nelze aplikovat rehabilitační ustanovení zákona č. 119/1990 Sb. Na rozhodování o přiznání odškodnění za dobu strávenou v TNP se vztahují ustanovení zákona č. 87/1991 Sb., o mimosoudních rehabilitacích. Z hlediska zákona č. 261/2001 Sb. nelze tuto dobu považovat ze dobu věznění. Žalovaný proto navrhl, aby soud napadené rozhodnutí potvrdil.

Vrchní soud v Praze ve věci do 31. 12. 2002, kdy nabyl účinnosti zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) nerozhodl, a proto podle § 132 s. ř. s. věc převzal a dokončí ji Nejvyšší správní soud. Podle uvedeného ustanovení, nestanoví-li zákon jinak, věci správního soudnictví, v nichž nebylo rozhodnuto do dne účinnosti tohoto zákona (tj. do 1. 1. 2003) a v nichž byla dána věcná příslušnost k řízení vrchním soudům nebo Nejvyššímu soudu, převezme a dokončí Nejvyšší správní soud.

Podle ustanovení § 129 odst. 2 s. ř. s. postupuje Nejvyšší správní soud v tomto řízení podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s. Účinky procesních úkonů v těchto řízeních učiněných zůstávají zachovány a posoudí se přiměřeně podle ustanovení naposledy označeného zákona.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalované a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Nejvyšší správní soud má z obsahu správního spisu za prokázané, že žalobce byl rozhodnutím komise č. 7 v K. V. ze dne 23. 4. 1949 zařazen podle § 2 odst. 1 písm. a) zákona č. 247/1948 Sb. do TNP na dobu jednoho roku. Žalobce byl v TNP od 28. 4. 1949 do 28. 4. 1950. O tom, že žalobce byl před vydáním rozhodnutí o zařazení do TNP ve vazbě, svědčí přípis krajského velitele StB bez data adresovaný „správě věznice zde“, aby žalobce byl s vlastními věcmi předán do vazby ONV v K. V. Na téže listině je „Referátem bezpečnosti K. V.-V.“ uvedeno, že žalobce byl předán dne 20. 4. 1949 v 11 hod. do správní věznice ONV v K. V. Za dobu strávenou v TNP byl žalobce odškodněn Ministerstvem vnitra dne 29. 7. 1992, č. j. VSC/1-2258/91/N částkou 31.800,- Kčs, protože rozhodnutí o zařazení do TNP vydaná podle zákona č. 247/1948 Sb. zrušil § 17 odst. 1 zákona č. 87/1991 Sb. a za dobu strávenou v TNP se poskytuje náhrada v rozsahu a za podmínek stanovených v § 23 zákona č. 119/1990 Sb. Následně dne 12. 8. 1993 byla žalobci Ministerstvem spravedlnosti poskytnuta částka 6.750,- Kč jako náhrada škody na zdraví z důvodu nezákonného zbavení osobní svobody.

Zákon č. 261/2001 Sb. neumožňuje poskytnout jednorázovou peněžní částku těm osobám, které byly umístěny v TNP tak, jak tomu bylo v případě žalobce. Rozhodnutí o umístění v TNP byla vydávána správními orgány v administrativním řízení a odškodnění těchto osob upravuje zákon č. 87/1991 Sb., o mimosoudních rehabilitacích, ve znění pozdějších předpisů. Jednorázovou peněžní částku podle zákona č. 261/2001 Sb. nelze poskytnout ani za dobu strávenou ve vazbě, protože jednou z podmínek, kterou tento zákon pro úspěšné uplatnění nároku stanovil v § 2 odst. 1 je, že rozhodnutí o věznění bylo zcela nebo zčásti zrušeno podle zákona č. 119/1990 Sb. nebo podle zákona č. 198/1993 Sb. V daném případě nebylo prokázáno, že by takové rozhodnutí bylo vydáno.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Ve věci se souhlasem účastníků rozhodl bez jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s.

Žádnému z účastníků nebyla přiznáno náhrada nákladů řízení, neboť žalovanému, který měl ve věci úspěch, žádné náklady s tímto řízením nevznikly a žalobce ve věci úspěch neměl (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. července 2003

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu